ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ F. G. JACOBS της 10ης Ιανουαρίου 1991 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Στην παρούσα διαδικασία, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 169 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέλειψε, το 1986, να λάβει τα μέτρα που ήταν αναγκαία για τη διασφάλιση της τηρήσεως των ποσοστώσεων όσον αφορά ορισμένα αποθέματα ιχθύων.

2. Οι κυριότεροι κοινοτικοί κανονισμοί που εμπλέκονται στην υπό κρίση υπόθεση είναι οι ίδιοι με αυτούς που ελήφθησαν υπόψη στην υπόθεση C-62/89, Επιτροπή κατά Γαλλίας, απόφαση της 20ής Μαρτίου 1990 (Συλλογή 1990, σ. I-925), ενώ οι ασκούσες επιρροή διατάξεις των κανονισμών αυτών εκτίθενται τόσο στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα στην προαναφερθείσα υπόθεση όσο και στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση στην υπό κρίση υπόθεση. Επομένως, αρκεί, όσον αφορά την παρούσα διαδικασία, να αναφερθώ σε δύο ουσιώδεις διατάξεις: πρώτον, το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 24, σ. 1) όπου ορίζεται ότι τα κράτη μέλη καθορίζουν, τηρώντας τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις, τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που τους έχουν παραχωρηθεί· δεύτερον, το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1982, περί θεσπίσεως ορισμένων μέτρων ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων που ασκούνται από σκάφη των κρατών μελών (ΕΕ L 220, σ. 1), όπου ορίζεται ότι:

« Κάθε κράτος μέλος καθορίζει την ημερομηνία κατά την οποία οι αλιεύσεις ιχθυαποθέματος ή ομάδας ιχθυαποθεμάτων που υπόκεινται σε ρύθμιση ποσοστώσεως και οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από αλιευτικά σκάφη που φέρουν τη σημαία του ή είναι νηολογημένα στο έδαφός του, θεωρούνται ότι έχουν εξαντλήσει την ποσόστωση που του έχει χορηγηθεί για το εν λόγω ιχθυαπόθεμα ή ομάδα ιχθυαποθεμάτων. Απαγορεύει από την ημερομηνία αυτή, προσωρινά, την αλιεία ιχθύων αυτού του αποθέματος ή αυτής της ομάδας αποθεμάτων από τα εν λόγω σκάφη (...) »

3. Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3730/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985 (ΕΕ L 361, σ. 66) κατανεμήθηκαν ορισμένες ποσοστώσεις μεταξύ των κρατών μελών για τα σκάφη που αλιεύουν στην οικονομική ζώνη της Νορβηγίας και στη ζώνη αλιείας που κείται γύρω από το Jan Mayen. Με τον κανονισμό αυτό εγκρίθηκε για τη Γαλλία όσον αφορά το 1986 ποσόστωση αλιείας ύψους 65 τόνων για τα « άλλα είδη (παρεμπίπτοντα [πρόσθετα] αλιεύματα) ».

4. Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3732/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985 (ΕΕ L 361, σ. 76) κατανεμήθηκαν οι ποσοστώσεις αλιείας μεταξύ των κρατών μελών για τα σκάφη που αλιεύουν στα ύδατα των νήσων Φερόε. Με τον κανονισμό αυτό χορηγήθηκε στη Γαλλία, για το 1986, ποσόστωση αλιείας ύψους 440 τόνων για τους σεβαστούς.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

5. Η έκταση των υπεραλιεύσεων και στις δύο περιπτώσεις δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση. Όσον αφορά τα « άλλα είδη » στα νορβηγικά ύδατα, η χορηγηθείσα στη Γαλλία ποσόστωση εξαντλήθηκε τον Σεπτέμβριο του 1986, ενώ τα γαλλικά σκάφη συνέχισαν τις δραστηριότητές τους αλιεύοντας συνολικά 105 τόνους. Η αρχική ποσόστωση για τους σεβαστούς στα ύδατα των νήσων Φερόε εξαντλήθηκε τον Μάιο του 1986, οι δε γαλλικές αρχές, με τηλετύπημα της 12ης Μαΐου 1986, το οποίο είναι συνημμένο στο δικόγραφο της προσφυγής ζήτησαν από την Επιτροπή να κηρύξει τη λήξη της περιόδου αλιείας. Στις αρχές του Ιουνίου 1986, η ποσόστωση αυτή είχε φθάσει του 510 τόνους κατόπιν της ανταλλαγής ποσοστώσεων, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83, που συμφωνήθηκε με άλλο κράτος μέλος. Ωστόσο, η αυξημένη αυτή ποσόστωση είχε σχεδόν εξαντληθεί κατά τα τέλη του Σεπτεμβρίου (506 τόνοι), για να αναλωθεί πλήρως κατά τα μέσα του Νοεμβρίου 1986. Τα γαλλικά σκάφη αλίευσαν συνολικώς, κατά το 1986, 617 τόνους σεβαστού στα ύδατα των νήσων Φερόε.

6. Δεν αμφισβητείται ότι η ίδια η Γαλλία δεν έλαβε κανένα μέτρο για να απαγορεύσει την αλιεία των υπαγόμενων στις δύο προαναφερθείσες ποσοστώσεις ιχθύων όταν φάνηκε ότι επέκειτο η εξάντλησή τους. Αντιθέτως, η Επιτροπή είναι αυτή που αναγκάστηκε να λάβει τέτοια μέτρα, ενεργώντας σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82, στη θέση της Γαλλικής Κυβερνήσεως. Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1601/86 της Επιτροπής (ΕΕ L 140, σ. 22), ο οποίος εκδόθηκε σε απάντηση στο τηλετύπημα της 12ης Μαΐου 1986 και τέθηκε σε ισχύ στις 27 Μαΐου 1986, απαγορεύτηκε στα γαλλικά σκάφη να συνεχίσουν να αλιεύουν σεβαστούς στα ύδατα των νήσων Φερόε. Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3465/86 της Επιτροπής (ΕΕ L 319, σ. 29) που τέθηκε σε ισχύ στις 14 Νοεμβρίου 1986, διατάχθηκε η παύση της αλιείας « άλλων ειδών » στις σχετικές νορβηγικές ζώνες.

7. Στο δικόγραφο της προσφυγής της στην παρούσα διαδικασία, η Επιτροπή ζητεί να αναγνωριστεί ότι η Γαλλία, μη διασφαλίζοντας την τήρηση των ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί, όσον αφορά το έτος 1986, για τις αλιεύσεις άλλων ειδών στα νορβηγικά ύδατα και σεβαστών στα ύδατα των νήσων Φερόε, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 και του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82, σε συνδυασμό με το άρθρο 1 των κανονισμών (ΕΟΚ) 3730/85 και 3732/85.

8. Όπως στην προαναφερθείσα υπόθεση C-62/89, Επιτροπή κατά Γαλλίας, η Επιτροπή έρριξε το κύριο βάρος στην παράλειψη της Γαλλίας η οποία δεν απαγόρευσε προσωρινώς την αλιεία όσον αφορά τα σχετικά αποθέματα, όπως επιβάλλει το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82, παρά μόνο όταν φάνηκε ότι επέκειτο η εξάντληση των ποσοστώσεων. Το Δικαστήριο, στη σκέψη 17 της αποφάσεως που εξέδωσε στην υπόθεση C-62/89 έχει κρίνει ότι από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να λαμβάνουν εγκαίρως κάθε μέτρο αναγκαίο για την πρόληψη της υπερβάσεως των εν λόγω ποσοστώσεων.

9. Η Γαλλία προσπαθεί να δικαιολογήσει το γεγονός ότι δεν έλαβε τα προβλεπόμενα από το άρθρο 10, παράγραφος 2, μέτρα προβάλλοντας τέσσερα κύρια επιχειρήματα. Δεδομένου ότι τα τρία από τα επιχειρήματα αυτά έχουν ήδη εξεταστεί από το Δικαστήριο στην προαναφερθείσα υπόθεση C-62/89, θα ασχοληθώ με αυτά εν συντομία.

10. Πρώτον, η Γαλλία επιστήνει την προσοχή επί των πρακτικών δυσχερειών που υφίστανται όσον αφορά την πρόβλεψη της επικείμενης εξαντλήσεως των ποσοστώσεων. Οι επίμαχες αλιευτικές περιοχές είναι λίαν απομακρυσμένες με αποτέλεσμα να ενδέχεται τα σχε-

τικά με τα αλιεύματα στοιχεία, όταν λαμβάνονται, να μην ανταποκρίνονται πλέον στην πραγματικότητα. Όσον αφορά την περίπτωση των ποσοστώσεων σχετικά με τα άλλα είδη στα νορβηγικά ύδατα, οι δυσχέρειες αυτές επιδεινώθηκαν από το γεγονός ότι η χορηγηθείσα στη Γαλλία ποσόστωση ήταν πολύ μικρή ενώ οι αλιευτικές δυνατότητες των ασκούντων δραστηριότητες στα νορβηγικά ύδατα σκαφών ήταν μεγάλες. Επιπροσθέτως, η Γαλλία ισχυρίστηκε ότι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2807/83 της Επιτροπής, της 22ας Σεπτεμβρίου 1983 (ΕΕ L 276, σ. 1), ο οποίος προβλέπει τη χρησιμοποίηση τυποποιημένων βιβλίων πλοίου από τους πλοιάρχους των σκαφών για την καταγραφή των αλιευμάτων άρχισε να ισχύει μόλις την 1η Απριλίου 1986 ενώ η καθιέρωση ενός στατιστικού συστήματος καταγραφής στοιχείων για την εκμετάλλευση των πληροφοριών αυτών απαιτούσε μια περίοδο προσαρμογής.

11. Όπως το Δικαστήριο υπογράμμισε στην απόφαση C-62/89 (σκέψη 23) τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται πρακτικές δυσχέρειες προκειμένου να δικαιολογούν τη μη λήψη των ενδεικνυομένων μέτρων ελέγχου· αντιθέτως, στα κράτη μέλη που είναι επιφορτισμένα με την εκτέλεση των κοινοτικών ρυθμίσεων στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα της αλιείας εναπόκειται να υπερνικούν τις δυσχέρειες αυτές λαμβάνοντας τα κατάλληλα μέτρα.

12. Συναφώς, τα μέτρα ελέγχου που αναφέρονται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 2057/82, ιδίως στα άρθρα του 6 και 9 τα οποία προβλέπουν ότι όλες οι εκφορτώσεις πρέπει να ελέγχονται και να καταγράφονται, έπρεπε, εφόσον είχαν ορθώς εφαρμοσθεί, να είχαν παράσχει στις γαλλικές αρχές επαρκή στοιχεία ώστε να μπορέσουν αυτές να προβλέψουν την εξάντληση των ποσοστώσεων και να ενεργήσουν αναλόγως. Αν η Γαλλία θεωρούσε τα μέτρα αυτά ανεπαρκή, είχε τη δυνατότητα, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82, να προβλέψει αυστηρότερους συμπληρωματικούς κανόνες. Ειδικότερα, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η Γαλλία θα μπορούσε να είχε απαιτήσει από τους πλοιάρχους των σκαφών να μεταδίδουν μέσω ασυρμάτου τα σχετικά με τα αλιεύματα στοιχεία που διέθεταν ή να είχε θεσπίσει ένα σύστημα αδειών βάσει του οποίου θα επιτρεπόταν εκ των προτέρων στα σκάφη να αλιεύουν ορισμένη ποσότητα ιχθύων υποκείμενων στις ποσοστώσεις.

13. Όσον αφορά την ανάγκη μιας περιόδου προσαρμογής για την εφαρμογή ενός συστήματος το οποίο να επιτρέπει τη συλλογή και την επεξεργασία των στοιχείων που παρέχονται από τα ημερολόγια πλοίου, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι ο κανονισμός 2807/83 (ο οποίος ετέθη σε ισχύ την 1η Απριλίου 1985 και όχι την 1η Απριλίου 1986) απλώς επιβάλλει ένα πρότυπο ημερολογίου πλοίου, ενώ η υποχρέωση τηρήσεως τέτοιου ημερολογίου είχε ήδη προβλεφθεί από το άρθρο 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82, ο οποίος ετέθη σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 1983. Δεν ήταν παράλογο να προσδοκάται ότι, το 1986, η Γαλλία θα είχε θεσπίσει ένα σύστημα το οποίο θα της επέτρεπε να χρησιμοποιεί κατά τρόπο αποτελεσματικό τα προερχόμενα από τα ημερολόγια πλοίου στοιχεία.

14. Επιπλέον, τα μέτρα που έλαβε η Γαλλία όσον αφορά την ποσόστωση αλιευμάτων σεβαστού θέτουν εν αμφιβόλω τους ισχυρισμούς της ότι δεν μπόρεσε, λόγω πρακτικών δυσχερειών, να συλλέξει τα αναγκαία στοιχεία. Όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή, από τον πίνακα εκφορτώσεων, τον οποίο της διαβίβασαν οι γαλλικές αρχές και ο οποίος είναι συνημμένος στο υπόμνημα απαντήσεως στην υπό κρίση υπόθεση, καταφαίνεται ότι, κατά τα τέλη Απριλίου, είχαν ήδη αλιευθεί 373 τόνοι επί αρχικής ποσοστώσεως 440 τόνων· ακόμη, η Γαλλία ήταν σε θέση, λιγότερο από δύο εβδομάδες αργότερα, να αναφέρει στην Επιτροπή, με το τηλετύπημά της της 12ης Μαΐου 1986, ότι η ποσόστωση είχε εξαντληθεί.

Αυτό, όπως τονίζει η Επιτροπή, αποδεικνύει ότι οι γαλλικές αρχές μπορούσαν να πληροφορηθούν ταχέως την εξάντληση, τουλάχιστον όσον αφορά τον σεβαστό, των ποσοστώσεων.

15. Δεύτερον, η Γαλλία ισχυρίζεται ότι υφίσταται αβεβαιότητα ως προς την εκτίμηση του ύψους της υπερβάσεως των δύο ποσοστώσεων ή ως προς αυτό τούτο το υποστατό της υπέρβασεως. Συναφώς, η Γαλλία επιστήνει την προσοχή επί της ελλείψεως εναρμονίσεως, επί κοινοτικού επιπέδου, των συντελεστών μετατροπής που τα κράτη μέλη εφαρμόζουν στα εκφορτωνόμενα αλιεύματα (ιχθείς από τους οποίους έχουν αφαιρεθεί τα σπλάχνα) για τον υπολογισμό της ποσότητας των αλιευμάτων σε βάρος ζώντων ιχθύων. Η Γαλλία υποστηρίζει επίσης ότι ορισμένα ύδατα εντός των οποίων αλιεύθηκαν σεβαστοί αποτελούν το αντικείμενο αμφισβητήσεων ως προς τη δικαιοδοσία μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και των νήσων Φερόε.

16. Όσον αφορά τον συντελεστή μετατροπής, όπως το Δικαστήριο υπογράμμισε, απαντώντας στο ίδιο επιχείρημα, στη σκέψη 28 της απόφασής του στην προαναφερθείσα υπόθεση C-62/89, οι ίδιες οι γαλλικές αρχές χρησιμοποίησαν τον συντελεστή αυτόν για να προσδιορίσουν τα αριθμητικά στοιχεία περί των πραγματοποιηθεισών αλιεύσεων τα οποία κοινοποίησαν στην Επιτροπή. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Γαλλική Δημοκρατία δεν δικαιούται να αμφισβητεί το αξιόπιστο αυτής της μεθόδου υπολογισμού. Επιπλέον, έστω και αν υποτεθεί ότι υφίσταται κάποιο περιθώριο αμφιβολίας, το περιθώριο αυτό είναι οπωσδήποτε περιορισμένο και δεν μπορεί ασφαλώς να εξηγήσει μια τόσο σημαντική — σε ποσοστό — υπέρβαση των ποσοστώσεων: 21 % προκειμένου για την αυξημένη ποσόστωση όσον αφορά τον σεβαστό και 60 % προκειμένου για την ποσόστωση όσον αφορά τα « άλλα είδη ».

17. Το επιχείρημα σχετικά με τη φερόμενη αμφισβήτηση ως προς τη δικαιοδοσία είχε επίσης προβληθεί στην υπόθεση C-62/89. Στη σκέψη 30 της αποφάσεως που εκδόθηκε στην προαναφερθείσα υπόθεση, το Δικαστήριο επισήμανε ότι σύμφωνα με το άρθρο 2, στοιχείο β, της συμφωνίας του 1976 περί των αλιεύσεων μεταξύ, αφενός, της Κοινότητας και, αφετέρου, της Κυβερνήσεως της Δανίας και της τοπικής κυβερνήσεως των νήσων Φερόε, οι αρχές των νήσων αυτών καθορίζουν κάθε χρόνο τα μερίδια που διατίθενται στα σκάφη αλιείας της Κοινότητας καθώς και τις ζώνες εντός των οποίων μπορούν να αλιεύονται τα μερίδια αυτά. Ο κατάλογος των μεριδίων και των ζωνών αλιείας αποστέλλεται στην Επιτροπή και χρησιμεύει ως βάση για την κατανομή των ποσοστώσεων μεταξύ των κρατών μελών. Το Δικαστήριο έκρινε ότι ελλείψει οποιασδήποτε επιφυλάξεως στη συμφωνία αυτή όσον αφορά τη φερόμενη αμφισβήτηση ως προς τη δικαιοδοσία και ελλείψει οποιασδήποτε αμφισβητήσεως σχετικά με την καθορισθείσα από τις αρχές των νήσων Φερόε ζώνη εκ μέρους του φερόμενου ως ενδιαφερομένου κράτους μέλους, η Γαλλία δεν μπόρεσε να δημιουργήσει την παραμικρή αμφιβολία ως προς το γεγονός ότι το σύνολο των αλιευμάτων που ελήφθησαν υπόψη από την Επιτροπή στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής πραγματοποιήθηκαν σε ζώνη υπαγόμενη στην αλιευτική δικαιοδοσία των νήσων Φερόε. Εφόσον η Γαλλία ούτε προέβαλε, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, κάποιο πρόσθετο επιχείρημα ούτε παρέσχε οποιοδήποτε νέο στοιχείο, νομίζω ότι το ίδιο συμπέρασμα προκύπτει και στην υπό κρίση υπόθεση.

18. Τρίτον, η Γαλλία παρατηρεί ότι το 1986 δεν έγινε υπέρβαση της συνολικής ποσοστώσεως που διέθετε η Κοινότητα στα νορβηγικά ύδατα και τα ύδατα των νήσων Φερόε όσον αφορά τα εν λόγω αποθέματα και ότι, κατά συνέπεια, η υπέρβαση των εθνικών ποσοστώσεων δεν διακύβευσε ούτε τους σχετικούς με τη διατήρηση των αλιευτικών πόρων στόχους της κοινοτικής νομοθεσίας ούτε τις συμφωνίες που είχαν συναφθεί από την Κοινότητα με τρίτες ενδιαφερόμενες χώρες. Και το επιχείρημα αυτό εξετάστηκε από το Δικαστήριο στην υπόθεση C-62/89. Στην προαναφερθείσα

υπόθεση το Δικαστήριο έκρινε (στη σκέψη 32 της αποφάσεως) ότι το σύνολο των κοινοτικών ποσοτήτων που αλιεύθηκαν εντός των υδάτων των νήσων Φερόε το 1985, το ύψος των οποίων προέκυψε μετά το πέρας του εν λόγω έτους, δεν επηρεάζει την υποχρέωση που είχαν τα κράτη μέλη να λάβουν εγκαίρως τα απαιτούμενα μέτρα για την πρόληψη της εξαντλήσεως της εθνικής ποσοστώσεως που τους είχε χορηγηθεί.

19. Τέλος, η Γαλλία προβάλλει δύο νέα επιχειρήματα με τα οποία ζητεί, κατ' ουσίαν, την αναθεώρηση των κριτηρίων που εφαρμόζει η Επιτροπή για την εκτίμηση του τρόπου με τον οποίο τα κράτη διαχειρίζονται και ελέγχουν τις ποσοστώσεις. Πρώτον, η Γαλλία υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, όταν αποφασίζει σχετικά με το αν πρέπει ή όχι να κινηθεί η διαδικασία του άρθρου 169 για υπέρβαση ποσοστώσεων δεν πρέπει να λαμβάνει υπόψη τις υπεραλιεύσεις σε σχέση με τη συνολική ποσόστωση αλλά οφείλει να εκτιμά τις υπεραλιεύσεις αυτές σε απόλυτους αριθμούς, δηλαδή σε τόνους. Συναφώς, πρέπει η Επιτροπή να συγκρίνει το ύψος της υπερβάσεως των σχετικών ποσοστώσεων προς την υπέρβαση των άλλων ποσοστώσεων, την οποία όμως είχε κρίνει ως ασήμαντη, ενώ οφείλει, επίσης, να λαμβάνει υπόψη τις δυνατότητες των σκαφών που αλιεύουν καθ' υπέρβαση των ποσοστώσεων. Δεύτερον, κατά την εκτίμηση της σοβαρότητας της καθυστερήσεως που σημειώθηκε μεταξύ της ημερομηνίας εξαντλήσεως των ποσοστώσεων και της ημερομηνίας λήξεως της περιόδου αλιείας, η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη τις προθεσμίες που καθορίζονται από την κοινοτική νομοθεσία η οποία επιβάλλει στους πλοιάρχους των σκαφών να κοινοποιούν τα περιεχόμενα στα ημερολόγιά τους πλοίου στοιχεία στις εθνικές αρχές τουλάχιστον κάθε δεκαπέντε ημέρες και, εν πάση περιπτώσει, εντός σαράντα οκτώ ωρών από την εκφόρτωση, πράγμα που παρέχει στα κράτη μέλη περίοδο δεκαπέντε ημερών για να κοινοποιήσουν στην Επιτροπή την σχετική με αλιεύσεις μηνιαία τους δήλωση.

20. Όσον αφορά το πρώτο επιχείρημα, η εκτίμηση, όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή, της σπουδαιότητας μιας υπερβάσεως σε απόλυτους αριθμούς, δηλαδή σε τόνους, είναι άνευ σημασίας εφόσον οι ποσοστώσεις που χορηγούνται στη Γαλλία ή σε άλλα κράτη μέλη ποικίλλουν σημαντικά σε ποσότητα. Εξάλλου, η εκτίμηση των υπεραλιεύσεων σε ποσοστό επιτρέπει να διαπιστωθεί αν η διαχείριση και ο έλεγχος των ποσοστώσεων υπήρξαν ή όχι αποτελεσματικοί. Όπως ακόμη υπογραμμίζει η Επιτροπή, οι μεγάλες αλιευτικές δυνατότητες των σκαφών που έπλεαν στα επίμαχα ύδατα αποτελούσαν παράγοντα που απαιτούσε ακόμα μεγαλύτερη εκ μέρους των γαλλικών αρχών επαγρύπνηση χωρίς όμως ουδόλως να μειώνει την υποχρέωσή τους να διασφαλίζουν την τήρηση των ποσοστώσεων.

21. Προκειμένου περί του δευτέρου επιχειρήματος, συμμερίζομαι γι' άλλη μια φορά τη γνώμη της Επιτροπής ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται, προκειμένου να απαλλάσσονται των ευθυνών τους, τις ελάχιστες υποχρεώσεις που επιβάλλει η κοινοτική νομοθεσία. Όσον αφορά την προθεσμία των δεκαπέντε ημερών για τη γνωστοποίηση των αλιεύσεων, τα κράτη μέλη έχουν την ευχέρεια να ζητούν συχνότερη κοινοποίηση των στοιχείων αυτών π.χ. μέσω ασυρμάτου. Η δεκαπενθήμερη προθεσμία για την κοινοποίηση στην Επιτροπή των σχετικών με τις αλιεύσεις μηνιαίων αριθμητικών στοιχείων δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να δικαιολογήσει την εκ μέρους της Γαλλικής Κυβερνήσεως μη τήρηση της λίαν συγκεκριμένης υποχρεώσεώς της να λάβει τα μέτρα που ήταν αναγκαία για την προσωρινή παύση της αλιείας.

22. Κατά συνέπεια, φρονώ ότι τα τελευταία επιχειρήματα της Γαλλίας πρέπει να απορριφθούν και ότι, ως εκ τούτου, η Επιτροπή μπόρεσε να αποδείξει την παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82.

23. Η Επιτροπή ζητεί επίσης να αναγνωρισθεί ότι η Γαλλία δεν εξεπλήρωσε τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 το οποίο ορίζει ότι τα κράτη μέλη καθορίζουν, τηρώντας τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις, τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που τους έχουν παραχωρηθεί. Καμιά συγκεκριμένη λεπτομέρεια όσον αφορά το δευτερεύον αυτό αίτημα δεν δίδεται με το δικόγραφο της προσφυγής. Το Δικαστήριο, όπως ήταν επόμενο, ζήτησε, με γραπτή του ερώτηση, από την Επιτροπή να αναφέρει τα συγκεκριμένα στοιχεία από τα οποία καταφαίνεται ότι η Γαλλία παρέβη τη διάταξη αυτή.

24. Η Επιτροπή απάντησε ότι, κατ' αυτήν, διεπράχθη παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 από τρεις απόψεις. Πρώτον, ισχυρίζεται ότι το άρθρο 5, παράγραφος 2, είναι γενικού περιεχομένου και καλύπτει όλες τις διαδικασίες που είναι αναγκαίες για τη διασφάλιση του ότι οι ποσοστώσεις χρησιμοποιούνται κατά τρόπο σύμφωνο με τους σχετικούς κοινοτικούς κανόνες: κατά συνέπεια, κάθε καταλογιστέα σε κράτος μέλος περίπτωση υπεραλιεύσεως συνιστά παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2. Δεύτερον, διατείνεται ότι, εφόσον οι διατάξεις του κανονισμού 2057/82, συμπεριλαμβανομένου του άρθρου 10, παράγραφος 2, καίτοι προγενέστερες του κανονισμού 170/83, απλώς προσδιορίζουν ακριβέστερα τη γενική υποχρέωση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του τελευταίου αυτού κανονισμού, οποιαδήποτε παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82 συνιστά ipso facto και παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Τρίτον, η Επιτροπή προβάλλει ότι η καθυστερημένη παύση της αλιείας οφείλεται στο γεγονός ότι το κράτος μέλος δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα, εκτός από αυτά που επιβάλλονται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2057/82, για να αποκτήσει τα απαραίτητα στοιχεία σχετικά με τις αλιεύσεις και ότι, όπως είναι επόμενο, η παράλειψη αυτή πρέπει επίσης να θεωρηθεί ως παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2.

25. Δεν βρίσκω τα επιχειρήματα αυτά πειστικά. Εφόσον υφίσταται εν προκειμένω αναντίρρητη παράβαση ειδικής υποχρεώσεως, δηλαδή του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82, είναι περιττή η επιπλέον επίκληση της γενικότερης υποχρεώσεως επί της οποίας ερείδεται η πρώτη. Κατά την άποψή μου, δεν είναι αναγκαία η επίκληση του άρθρου 5, παράγραφος 2, ως βάσεως μιας υποχρεώσεως για τη λήψη αναγκαίων μέτρων, παράλληλα προς αυτά που προβλέπονται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2057/82. Όπως ήδη ανέφερα, στην παράγραφο 8, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί, με την απόφαση που εξέδωσε στην υπόθεση C-62/89, ότι από το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82 προκύπτει ότι τα κράτη μέλη είναι υποχρεωμένα να λαμβάνουν εγκαίρως κάθε μέτρο αναγκαίο για την πρόληψη της υπερβάσεως των ποσοστώσεων αλιείας. Εν πάση περιπτώσει, έστω και αν το άρθρο 5, παράγραφος 2, πράγματι διαθέτει την ανεξάρτητη ισχύ που του αποδίδει η Επιτροπή, το εν λόγω κοινοτικό όργανο παρέλειψε, κατά τη γνώμη μου, να διασαφηνίσει αρκετά έγκαιρα, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, ως προς ποία σημεία θεωρεί ότι η Γαλλία παρέβη τη διάταξη αυτή.

26. Κατά συνέπεια, το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγω είναι ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε την παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83. Ωστόσο, εφόσον η Επιτροπή μπόρεσε να θεμελιώσει το δικαιολογημένο των κυρίων της αιτημάτων, κρίνω ότι πρέπει να της αποδοθούν τα δικαστικά της έξοδα.

27. Κατόπιν των ανωτέρω, φρονώ ότι το Δικαστήριο οφείλει:

1) να αναγνωρίζει ότι η Γαλλική Δημοκρατία μη διασφαλίζοντας την τήρηση των ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί, για το έτος 1986, όσον αφορά τις αλιεύσεις « άλλων ειδών (παρεμπίπτοντα [πρόσθετα] αλιεύματα) » στα νορβηγικά ύδατα και σεβαστών στα ύδατα των νήσων Φερόε, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82 του Συμβουλίου σε συνδυασμό με το άρθρο 1 των κανονισμών (ΕΟΚ) 3730/85 και 3732/85·

2) να απορρίψει κατά τα λοιπά την προσφυγή·

3) να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.